

BÀI HỌC 2

PHỤC HỒI QUYỀN CẠI TRỊ

CÂU GỐC: “Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặt quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất” (Sáng thế Ký 1:26).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Sáng thế Ký 1:26–28; Thi Thiên 8:3–8; Sáng thế Ký 2:15; Rô-ma 8:20–22; Xuất Ê-díp-tô-ký 20:1–17; Rô-ma 1:25; II Tê-sa-lô-ni-ca 3:10.

SAU SỰ SA NGÃ, tổ phụ của chúng ta đã mất đi hình ảnh hay tính cách của Đức Chúa Trời trong họ.

“Loài người cùng với Đất bị sự thống trị của Sa-tan. Nhưng loài người sẽ được phục hồi đáng khôi phục lại giống như sự toàn thiện mà Đức Chúa Trời đã dựng nên họ, qua chương trình cứu chuộc của Đức Chúa Trời. Khi được tạo dựng, A-đam đã được ban cho quyền cai trị trên toàn mặt đất. Nhưng khi người phạm tội, A-đam đã bị đặt dưới sự khống chế của Sa-tan. Quyền cai trị Đức Chúa Trời ban cho A-đam đã thành quyền của Sa-tan. Sa-tan trở thành ‘chúa của thế gian nầy’. Nhưng Đấng Christ đã hy sinh trả giá chuộc cho tội lỗi; Ngài sẽ cứu loài người và lấy lại tất cả mọi quyền thống trị mà A-đam đã mất.” – Phỏng trích Ellen G. White, trong *Signs of the Times (Dấu Hiệu Qua Các Thời Đại)*, số Tháng 11 Năm 1908.

Quyền quản trị đã mất ấy là gì? Loài người đã được ban quyền quản trị trên đất khi Đức Chúa Trời mới tạo dựng họ có nghĩa là gì? Và chúng ta, trong tư cách là hội thánh của Chúa, có thể làm gì để giúp thế giới phục hồi lại những gì mà tổ phụ chúng ta đã bị mất sau khi họ sa ngã trong Vườn Ê-đen?

ĐƯỢC DỰNG NÊN ĐẶNG CAI TRỊ

Sau Sự Sa Ngã, loài người bị tách lìa khỏi Đức Chúa Trời và họ cũng xa cách lẫn nhau. Đến cả mối liên hệ giữa chúng ta và đất cũng thay đổi. Và loài người triển miên dần vật với câu hỏi họ là ai, và mục đích sống của họ là gì. Rồi còn tệ hơn nữa, loài người nghĩ rằng sự hiện hữu của họ là bởi một sự ngẫu nhiên nào đó chứ không phải do nơi sự sắp đặt của Đấng Tạo Hóa.

Các câu Kinh Thánh sau đây dạy gì về chủ đích của sự tạo dựng loài người? Sáng thế Ký 1:26-28; Thi thiên 8:3-8; Ê-sai 43:6, 7? Giải thích câu “Ta đã dựng nên họ vì vinh quang ta” (Ê-sai 43:7).

Chúng ta đã thấy trong Sáng thế Ký lý do Đức Chúa Trời dựng nên loài người để quản trị mặt đất và cũng đồng thời phản ánh sự vinh quang và cá tính của Ngài. A-đam và Ê-va là con cái của Chúa và họ phụng sự Ngài; và qua họ, Đức Chúa Trời chăm gìn và cai quản những gì Ngài đã tạo dựng nơi địa cầu. Chúng ta không biết sự vinh quang của Chúa sẽ rạng chiếu qua họ như thế nào vì loài người đã phạm tội và họ đã mất đi quyền quản trị ấy.

Nhưng bởi đức tin chúng ta có nơi Đức Chúa Giê-su, chúng ta dâng trọn cuộc đời mình cho Ngài, vâng phục và làm việc cùng Ngài. Thì chúng ta có thể thốt lên những lời như Đa-vít đã nói, “Đức Giê-hô-va sẽ làm xong việc thuộc về tôi” (Thi Thiên 138:8). Khi chúng ta biết Đức Chúa Trời có một chủ đích cho mỗi con người chúng ta, thì chúng ta sẽ có lý do để tự tin và vui mừng. Điều này đúng thật sự khi chúng ta hiến mình cho Ngài để Ngài sẽ hoàn tất chủ đích Ngài có cho mỗi người chúng ta.

Giả sử có người hỏi bạn, “Anh/chị xưng mình là Cơ Đốc nhân, vậy mục đích sống của anh/chị trên đời này là gì?” Câu trả lời của bạn sẽ là gì?

QUYỀN CẠI TRỊ

Phân tích quyền quản trị mà loài người được Đức Chúa Trời cho phép qua Sáng thế Ký 1:26-28?

Chữ “quản trị” trong Kinh Thánh đến từ một động từ trong tiếng Hê-bơ-ơ, động từ *radah*. Chữ này có nghĩa là “quyền được ban” và “trách nhiệm” trong sự cai trị. Ý nghĩa này cho chúng ta thấy mức độ của quyền được cho phép. Loài người được đặt cao hơn mọi loài trong thiên nhiên. Quyền ấy được ban ra trong khung cảnh của một thế giới vô tội và không ô nhiễm, chúng tỏ quyền ấy phải nằm trong ý nghĩa và chủ đích của sự nhân từ và rộng lượng.

Đức Chúa Trời không giao người quyền quản trị để họ lạm dụng, hoang phí và làm hao mòn mặt đất. Ngài muốn họ thận trọng trong việc cai quản mặt đất, phải gìn giữ và bảo vệ nó.

Trong Sáng thế Ký 2:15, chúng ta thấy Đức Chúa Trời giao những trách nhiệm cai quản và chăm sóc mọi vật thọ tạo của Ngài cho A-đam. Như vậy, qua mối tương quan mà họ có với Đức Chúa Trời, tổ phụ của chúng ta đã có những dụng cụ và quyền để quản trị mặt đất. Sự quản trị này bày tỏ lòng yêu thương mà Đức Chúa Trời có cho các vật thọ tạo của Ngài.

Trong thế giới ngày nay, chữ “cai trị” thường bị mang một ý nghĩa tiêu cực. Nhưng chắc chắn đó không phải là ý nghĩa mà Kinh Thánh có. Cho biết những tiêu chuẩn nào mà chúng ta học được trong sự quản trị hay cai trị nơi Vườn Ê-đen, trước khi loài người sa ngã, để áp dụng vào thế giới hiện tại? Bằng cách nào chúng ta có thể áp dụng các tiêu chuẩn này vào bất cứ phương diện nào mà chúng ta được giao phó trọng trách “quản trị”?

GIỚI HẠN

Quyền quản trị Đức Chúa Trời ban cho loài người có giới hạn không? Kinh Thánh cho thấy quyền ấy cũng cần có giới hạn. Chẳng hạn Đức Chúa Trời cho A-đam và Ê-va được ăn hết tất cả hàng ngàn cây trái trong Vườn, chỉ trừ một cây (đọc Sáng thế Ký 2:15-17).

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 20:1-17. Giới hạn nào được đặt ra cho chúng ta trong luật pháp của Đức Chúa Trời? Luật pháp cho chúng ta thấy gì về các giới hạn về quyền quản trị của loài người?

Suốt lịch sử của con người cho đến thời kỳ cuối cùng, những người mạnh bạo dưới sự cầm đầu của Sa-tan đã luôn tìm cách lạm quyền để thống trị thế giới. Những kẻ này đã theo bước chân của Sa-tan, cướp quyền và tự tôn mình thành “vua chúa của thế gian” (Giăng 12:31). Khi sự quản trị sử dụng cách sai lầm sẽ đưa đến sự thống trị!

Trong khi đó, lại cũng có những người cần phải bị kiềm chế thì lại từ chối không chịu dưới sự quản trị của những điều mà họ cần được quản trị. (Đọc Ma-thi-ơ 25:14-30; Lu-ca:12-27).

Tội lỗi làm cho loài người mất đi quyền cai trị muôn vật mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ khi Ngài tạo dựng họ. Nhưng quyền quản trị ấy không hẳn đã hoàn toàn mất vì tội lỗi. Chúng ta vẫn còn được những quyền mà chúng ta có, khả năng sử dụng hoặc hạn chế. Chẳng hạn, chúng ta có quyền kiểm chế tính tình của bản thân trong đời sống mình. Chúng ta có quyền chăm sóc các tạo vật mà Đức Chúa Trời đã dựng nên và ban cho chúng ta.

Có những giới hạn nào chúng ta cần phải ý thức và tôn trọng trong vòng gia đình, bằng hữu, bạn đồng công của mình? Các nguyên tắc nào chúng ta nên dùng để giúp chúng ta hiểu các giới hạn ấy là gì? Đừng đoán xét ai để mình khỏi bị đoán xét; và điều chi mà chúng ta muốn người ta làm cho mình, thì cũng phải làm điều đó cho họ (đọc Ma-thi-ơ 7:1, 12)?

GÌN GIỮ MẶT ĐẤT

Nguyên tắc nào chúng ta học được qua Sáng thế Ký 2:15 bằng phân sự Đức Chúa Trời giao phó cho A-đam, để chăm sóc địa cầu này?

“Đối với các loài cầm thú, A-đam được xem như là vua có quyền cai quản chúng. Khi người trung thành với Đức Chúa Trời, mọi loài phục tùng người. Nhưng khi A-đam phạm tội, quyền quản trị của người bị mất. Tinh thần nổi loạn (chống đối lại Đức Chúa Trời của Sa-tan) mà A-đam đã cho phép tràn vào thế gian, lan tràn đến cả các loài cầm thú. Từ đó đời sống con người, bản tính của loài thú, các cây trong rừng, đều biết đến bài học đau buồn của sự biết điều ác.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Education (Giáo Dục)*, trang 26, 27.

Thế giới đang đối diện với mọi tai họa dồn dập của thiên nhiên (lụt lội, bão tố, động đất, đất sụp, v. v...) Nhiều nơi trên thế giới không khí và đất đai bị ô nhiễm của môi trường thật đáng sợ. Càng phát minh và dùng các kỹ thuật mới mẻ để nâng cao đời sống con người, thì cũng cùng các phát minh này lại gây thêm ô nhiễm cho môi trường. Vì lẽ ấy sự liên hệ giữa mọi loài sống có ảnh hưởng lẫn nhau là một vấn đề nghiêm trọng, nhất là khi địa cầu bị lạm dụng đã mang lại hậu quả bất lợi cho mọi loài thọ tạo.

“Người Cơ Đốc Phục Lâm hỗ trợ một lối sống lành mạnh đơn giản. Chúng ta không tin vào việc thực hành của chủ nghĩa tiêu thụ, đó là lối sống đặt cao giá trị vào việc tiêu thụ và tiêu rất nhiều tiền vào hàng hóa và dịch vụ. Chúng ta cũng không tin rằng việc làm ô nhiễm địa cầu là một quyền lợi. Chúng ta kêu gọi việc sử dụng khôn ngoan và kiểm soát các nguồn tài nguyên của thế giới, và tôn trọng mọi sự sống.” – Phỏng trích từ bản “Tuyên bố chính thức của Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm về Môi trường”, 1995.

Làm thế nào để chúng ta giữ được một thái độ dung hòa đối với địa cầu? Làm thế nào để chúng ta sống đúng đời sống của một người biết bảo quản mặt đất là nơi chúng ta sống mà đồng thời cũng không để việc quá trọng vọng địa cầu và môi trường mà xao lãng các việc thiêng liêng? Sự khôn ngoan nào chúng ta học qua Rô-ma 1:25?

KHÔI PHỤC QUYỀN QUẢN TRỊ

Vì Sự Sa Ngã mà chúng ta, loài người, đã mất mát rất nhiều. Chúng ta đã mất đi cái quyền quản trị mà Đức Chúa Trời đã ban cho tổ phụ chúng ta. Đấng Cơ Đốc phải đến để khôi phục lại những gì mà loài người đã mất.

Bởi vì những gì mà Đấng Cơ Đốc đã làm cho chúng ta, là hội thánh, chúng ta phải nhận lấy sự kêu gọi của Đức Chúa Trời để dang tay mình ra cứu giúp người khác.

Những lời Kinh Thánh sau đây nói gì về việc giúp người khác phục hồi phần nào “quyền quản trị” đã bị mất vì tội lỗi? Phục truyền 15:7-12; Lu-ca 14:12-14; I Phi-e-rơ 3:15; Gia-cơ 1:27; Ê-sai 58:7; II Tê-sa-lô-ni-ca 3:10.

Là hội thánh của Chúa, chúng ta có nhiều điều phải làm. Đôi khi có thể là giúp cho người thiếu ăn được no, người không nhà có nơi tạm trú. Nhưng điều cần yếu hơn ấy là chúng ta phải giúp cho người ta phục hồi được sự quản trị của đời sống cá nhân họ.

Mỗi hoàn cảnh đều khác nhau. Mỗi người có những nhu cầu khác nhau. Nhưng chúng ta đã được Chúa kêu gọi để là một ngọn đèn và là nguồn chữa lành và hy vọng cho cộng đồng của mình. Lời kêu gọi này rất là quan trọng bởi vì nó chính là một phần của sự làm chứng cho thế gian về Đức Chúa Trời yêu thương mà chúng ta phụng sự. Là môn đồ của Đức Chúa Giê-su, là Cơ Đốc nhân, chúng ta không thể làm ít hơn được. Khi chúng ta phục vụ người khác, chúng ta cho họ thấy Đức Chúa Trời là thế nào. Và cũng bởi đáp ứng lại những nhu cầu vật chất, chúng ta đã mở lòng họ để Đức Thánh Linh có thể chạm đến họ. Đây là cách Đức Chúa Giê-su đã làm việc, và cũng là cách chúng ta được kêu gọi để làm giống như vậy.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Khó cho chúng ta tưởng tượng được một thế giới hoàn thiện là như thế nào. Vì chúng ta chỉ biết có thế giới bất toàn mà chúng ta đang sống ngày nay. Nếu không bởi Lời Hằng Sống của Đức Chúa Trời (Kinh Thánh) chỉ cho chúng ta thấy, thế giới khi mới dựng nên đã hoàn hảo như thế nào thì chúng ta sẽ sống trong một thế gian tối tăm, gian ác và và tưởng rằng nó vốn là như vậy. Câu chuyện tạo thế và sự sa ngã của loài người cho chúng ta thấy tội lỗi và sự chết không phải là một phần trong chương trình của Đức Chúa Trời.

Chúng ta biết ơn về chương trình cứu rỗi của Đức Chúa Trời biết bao. Chương trình này sẽ khôi phục lại những gì đã mất; và cũng cho chúng ta lời hứa rằng tương lai sẽ tốt đẹp hơn những gì đã và đang xảy ra trong quá khứ và hiện tại.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Các câu Kinh Thánh Xuất Ê-díp-tô Ký 23:10-12; Phục Truyền 11:11, 12; và Phục Truyền 20:19, 20 không có liên hệ gì đến mọi sự sống trong môi trường. Nhưng nguyên tắc nào chúng ta học được để giúp chúng ta hiểu rằng mình cần phải là người quản gia trung tín cho môi trường? Và hơn nữa, làm sao chúng ta biết mình đã quá trốn trong việc quản trị môi trường mà trở thành người thờ lạy môi trường?

2. Hãy nghĩ đến thế giới thiên nhiên mà chúng ta đang sống đây. Thiên nhiên là bạn hay thù của chúng ta? Giải thích câu trả lời của bạn.

3. Thảo luận thêm về câu hỏi của bài học ngày Thứ Nhất về mục đích sự sống của loài người. Câu trả lời của bạn là gì? Câu trả lời của bạn có khác với câu trả lời của những người không tin vào Đức Chúa Trời và sự cứu chuộc không?